

DE BOZE HEKS IS WEER BEZIG!

Hanna Kraan

De boze heks is weer bezig

met tekeningen van Annemarie van Haeringen

Lemniscaat Rotterdam

Van Hanna Kraan verschenen bij Lemniscaat

*Verhalen van de boze heks
De boze heks is weer bezig!
Bloemen voor de boze heks
Toveren met de boze heks
De boze heks moet winnen
De boze heks geeft een feest*

Hier is de boze heks (verzamelbundel)

*Krik
Domper, Krik en Melle
De tuin van Krik*

Dansen op het dak (Sinterklaasverhalen)

Twaalfde druk, 2011

Omslag en illustraties: Annemarie van Haeringen

© Lemniscaat b.v. Rotterdam 1999

ISBN 978 90 6069 853 2

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, geluidsband of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Druk: HooibergHaasbeek, Meppel

Bindwerk: Callenbach, Nijkerk

Inhoud

De boze heks verveelt zich	7
De boze heks waait weg	16
De haas maakt een tekening	24
Kastanjes gooien	32
De haas wil helpen	40
De heksenbezem	49
De mislukte toverdrank	58
Het geheim	66
De heksenfee	76
De gatengravers	84
Een vredige avond	94
Het bomenlied	100
De boze heks bakt koekjes	109
De egel is ziek	119

De boze heks verveelt zich

De boze heks zat in haar stoel en gaapte. Wat zou ze eens gaan doen vandaag? Een taart bakken? Nee, daar had ze geen zin in. Bessensap maken, een das breien... daar had ze ook geen zin in.

De heks zuchtte. Ze had eigenlijk nergens zin in. Ze verveelde zich. Raar, vroeger verveelde ze zich nooit. Toen was ze altijd aan het toveren, of ze bedacht plannetjes om de dieren dwars te zitten...

‘Ik ben te braaf, de laatste tijd,’ zei de heks hardop. ‘En braaf, dat is vervelend.’

Ze stond op en slofte naar de kast. ‘Dan maar de kast opruimen. Daar heb ik ook geen zin in, maar het moet wel een keer gebeuren.’

Ze deed de kastdeur open en begon een plank leeg te halen.

Maar wat was dat? Onder de handdoeken en de hemden lag een groot, dik boek.

‘Mijn toverboek!’ riep de heks. ‘Dat is waar ook. Dat had ik goed opgeborgen. Mijn goeie, ouwe toverboek!’

Voorzichtig pakte ze het boek uit de kast en legde

het op tafel. Ze sloeg het open en begon te bladeren. ‘Verdwijnwater, vergeetpoeder... dat maakte ik vroeger geregeld. Dieren veranderen in een dennen-appel... daar heb ik geen boek voor nodig, dat kan ik zo ook wel.’ Ze bladerde verder.

‘Ha, hier komen de moeilijke recepten. Duizeldrank, warspraakwater, kwaakpoeder... dat heb ik allemaal nog nooit gemaakt. Dat is zo ingewikkeld en dat mislukt zo gauw. Nu heb ik daar mooi de tijd voor,’ mompelde de heks. ‘Even kijken. Duizeldrank. Wat heb ik daar voor nodig?’

De haas en de egel zaten landerig in de zon.

‘Zullen we gaan rennen?’ vroeg de haas.

‘Nee,’ zei de egel.

‘Een spelletje doen, boompje verwisselen, kastanjes gooien?’

‘Nee.’

‘Of iets nuttigs doen, iemand helpen of iets maken?’

‘Nee.’

‘Wat wil je dan?’

‘Ik wil niks. Ik verveel me.’

De haas dacht even na. ‘Ik verveel me ook, geloof ik. Wat raar. Dat had ik vroeger nooit.’

‘Oehoe!’ klonk het hoog boven hun hoofd.

De haas en de egel keken op. Het was de uil, die snel naar beneden kwam.

‘Zitten jullie hier,’ zei hij. ‘Ik heb jullie overal gezocht.’

‘Wat is er dan?’ vroeg de haas.

‘De boze heks voert iets in haar schild,’ zei de uil.

‘Ze is een toverdrank aan het maken.’

‘Weet je het zeker?’ vroeg de haas. ‘Dat heeft ze al een hele tijd niet meer gedaan.’

‘Doet ze ook niet meer,’ zei de egel. ‘Hoe kom je erbij?’

‘Ik vloog over haar hut en er kwam een stinkende walm uit de schoorsteen, net als vroeger.’

De egel gaapte. ‘Ze heeft vast iets laten aanbranden. Appeltaart, denk ik. Of pannenkoeken.’

‘Neeneenee,’ zei de uil kwaad. ‘Dat ruikt anders. Maar kom dan kijken, als je het niet gelooft.’

De haas stond op. ‘We gaan dit onderzoeken,’ zei hij. ‘Kom mee, dan hoef je je ook niet meer te vervelen.’

Met tegenzin stond de egel op en sjokte achter de anderen aan.

‘Daar!’ wees de uil, toen ze bij de heksenhut kwamen. Groenpaarse rook.

‘Vreemd,’ zei de haas. Hij snoof ‘Bah! Dat is geen appeltaart. Zelfs geen aangebrande appeltaart.’

De egel snoof ook. ‘Aangebrande pannenkoeken,’ zei hij.

De haas en de uil luisterden niet naar hem. Ze liepen zachtjes naar het raampje en keken naar binnen.

De boze heks stond in een grote pan te roeren. Van tijd tot tijd liep ze naar de tafel en keek in een dik boek.

‘Ze is echt met een toverdrank bezig,’ fluisterde de haas.

‘Laat mij ook eens kijken,’ zei de egel. Hij duwde de anderen opzij, ging op zijn tenen staan en keek door het raam.

‘Ik zie de heks helemaal niet!’

‘Oeioeioei!’ hoorden de dieren vlakbij. Ze sprongen achteruit.

De boze heks stond in de deuropening. ‘Ik dacht al, dat ik iets bij het raam zag! Wat staan jullie daar te gluren? Willen jullie iets stelen?’

‘Nee, nee,’ stamelde de uil. ‘Maar het rook zo raar en we dachten...’

‘... dat de pannenkoeken waren aangebrand!’ riep de egel.

De heks keek hem wantrouwig aan. Toen grinnikte ze. ‘Dat hebben jullie goed geroken,’ zei ze. ‘De pannenkoeken zijn aangebrand.’

‘Kunnen we ergens mee helpen?’ vroeg de haas.

‘Nee,’ zei de heks kortaf ‘En nu wegwezen, jullie. Ik moet weer aan het werk. Nieuwe pannenkoeken bakken, hihhi.’ Ze deed de deur dicht.

‘Zie je nou wel, dat ze pannenkoeken bakt?’ zei de egel.

De haas schudde van nee en fluisterde: ‘Heb je die

grote, ronde ketel niet gezien? Daar kun je helemaal geen pannenkoeken in bakken. Dat zei ze maar om ons weg te krijgen.'

'Ohoh!' riep de egel. 'Wat gemeen!'

'Ssst!' fluisterde de haas. 'Kom mee.' Hij trok de anderen mee naar een dikke beuk. 'Zo. Als we hier achter zitten, kan ze ons niet zien.'

'Wat ben je van plan?' vroeg de uil.

'Die drank onschadelijk maken. Ik weet nog niet hoe, maar...'

De deur van de hut ging open. De heks kwam naar buiten met een mandje aan haar arm. Mompelend slofte ze vlak langs de beuk. De dieren hielden hun adem in.

'Walgwortel,' mompelde de heks. 'En addergras. Niet te veel en niet te weinig. Precies volgens het recept, anders werkt het niet.'

Ze verdween in het bos.

'Kom,' zei de haas. 'Dit is onze kans. En neem iets mee.' Hij raapte wat bladeren van de grond.

'Waarom?' vroeg de uil.

'Je hoorde toch wat ze zei? De toverdrank werkt alleen, als hij precies volgens het recept gemaakt is. Dus als wij er iets bij gooien, werkt hij niet meer.'

'Natuurlijk!' riep de uil. 'Wat slim!' Hij plukte snel een paar paddestoelen. De egel nam een handvol beukenootjes. Met zijn drieën slopen ze de hut binnen.

De uil keek in het toverboek. ‘Duizeldrank,’ zei hij. ‘Zie je nou wel.’

‘Opschieten,’ zei de haas. ‘Ze kan zo weer terugkomen.’

Hij gooide de bladeren in de ketel. De uil deed de paddestoelen erbij en de egel strooide de beukennoten over de rand. De drank in de ketel begon te bruisen en te sissen.

‘Nog iets erbij,’ beval de haas. ‘Het geeft niet wat.’ ‘Een schepje suiker,’ zei de egel. ‘En haar pantoffels. Hier.’

‘Ziezo,’ zei de haas. ‘Nu zal...’

‘Oeioeioei!’ klonk het dreigend bij de deur. ‘Wat doen jullie hier?’

Wit van schrik keken de dieren om.

Daar stond de boze heks met haar mandje.

‘Dus toch aan het stelen? Dat dacht ik wel. Ik zal jullie!’

‘We, we kwamen alleen...’ fluisterde de uil.

‘... om een pannenkoek vragen,’ zei de haas snel.

‘Maar je bakt helemaal geen pannenkoeken!’ riep de egel. ‘Dat zei je maar, om ons weg te krijgen. Maar ik had het wel door!’

‘Blijf staan alledrie,’ zei de heks. ‘Nu jullie er toch zijn, kan ik mooi even kijken of mijn duizeldrank gelukt is.’

Ze liep naar de ketel, gooide er wat plantjes uit haar mand in en roerde met een grote pollepel. De haas

stootte de anderen aan en wees naar de deur. Op hun tenen liepen ze weg.

‘Hier blijven!’ riep de heks. Vliegenschuif schepte ze een lepel toverdrank in een kan met water en keerde de kan om boven de uil.

De haas en de egel bleven staan en staarden angstig naar de uil.

De uil voelde zich heel even draaiërig worden. Hij draaide één keer langzaam in het rond, toen was het weer over. Hij schudde het water van zijn veren en knipoogde.

De haas en de egel begonnen opgelucht te lachen. ‘Je duizelspul doet het lekker niet!’ riep de egel.

‘Volgende keer beter,’ zei de haas.

De heks stond beteuterd naar de uil te kijken. ‘Hoe kan dat nou?’ mompelde ze. ‘Waarom draai jij geen rondjes?’

Ze begon wild in de drank te roeren. Ineens hield ze op.

‘Het lijkt wel, of er paddestoelen in zitten,’ zei ze verbaasd. ‘En bladeren!’

‘En een schepje suiker,’ zei de egel.

‘Jullie hebben aan mijn duizeldrank gezeten!’

De egel deed de deur open. ‘Als je je pantoffels zoekt...’ zei hij over zijn schouder.

De heks keek om zich heen. ‘Wáár zijn mijn pantoffels?’

‘Je vindt ze vanzelf, als je die drank weggooit,’

giechelde de egel en hij sprong naar buiten. De haas en de uil holden achter hem aan.

‘Dit zal ik jullie betaald zetten!’ krijste de heks. ‘Ik krijg jullie wel! Oeioeioei!’ En zwaaiend met haar pollepel draafde ze naar buiten, het bos in. Vanachter de dikke beuk keken de haas en de uil en de egel haar na.

‘Dat is gelukkig goed afgelopen,’ zei de haas.

De uil veegde een laatste druppel water van zijn vleugel en zuchtte: ‘Ja, maar nu de heks weer tovert, is onze rust weer voorbij.’

‘Onze verveling ook,’ zei de haas.

‘Ik verveel me nooit,’ zei de egel. ‘Gaan jullie mee naar mijn huis? Ik ga pannenkoeken bakken!’

De boze heks waait weg

Diep voorovergebogen liepen de haas en de uil en de egel door het bos.

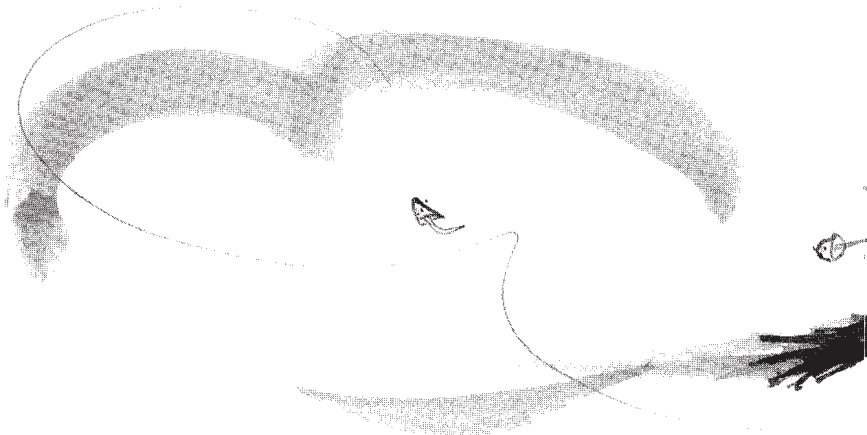
‘Wat een wind,’ zei de uil buiten adem.

De haas stak zijn poot in de lucht. ‘Een straffe bries uit het zuidwesten,’ zei hij.

‘Dat noemt-ie een straffe bries,’ mopperde de egel.

‘Het stormt! En niet zo zuinig ook.’

De wind gierde langs de bomen. De dieren moesten zich schrap zetten om op de been te blijven.

‘We kunnen beter even schuilen,’ pufte de haas.
‘Daar, achter dat heuveltje. Dan zitten we uit de wind.’

Moeizaam bereikten ze het heuveltje. De egel liet zich languit op de grond vallen. ‘Pfff...’

‘Hier zitten we goed,’ zei de haas. ‘Gewoon een beetje laag blijven.’

‘Het gaat steeds harder stormen,’ zei de uil. ‘Hoor de wind eens loeien.’

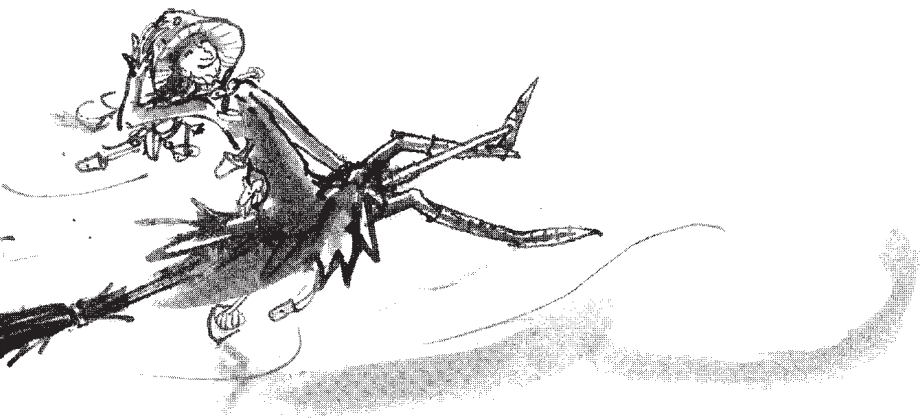
Oeioeioei... klonk het naargeestig.

De egel schoot overeind. ‘Ik hoor de boze heks!’

‘Dat is gewoon de wind,’ legde de haas uit. ‘De wind door de takken.’

Oeioeioei... Nu klonk het dichterbij.

‘Daar!’ piepte de egel en hij wees naar boven. ‘Zei ik het niet? Het is de boze heks!’

Geschrokken keken de haas en de uil omhoog. Het was de boze heks. Op haar bezem kwam ze in volle vaart aanvliegen, ze vloog rakelings over het heuveltje, maakte een bocht en daar kwam ze weer terug.

‘Oeioeioei!’ gilde ze. ‘Dit is pas heksenweer! Laat het maar stormen!’

‘Pas op!’ riep de haas. ‘Straks waait u van uw bezem!’

‘Welnee! Vliegen is heerlijk in de storm. Ik zal jullie in vliegen veranderen, dan kunnen jullie ook vliegen, hihih!’

‘Nee!’ riep de egel. ‘Niet doen! Ik ben er niet!’ En hij begon te hollen.

De haas en de uil kwamen zo snel mogelijk achter hem aan. Maar dat viel niet mee, tegen de wind in. En daar was de heks weer. ‘Oeioeioei!’

‘O help, O help,’ mompelde de uil.

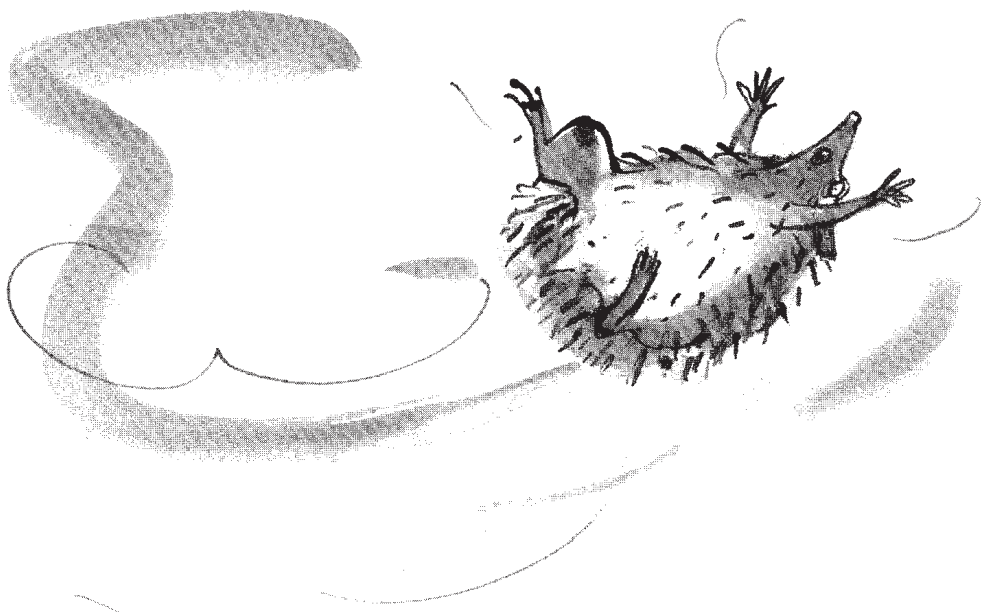
‘Doorlopen,’ hijgde de haas.

De egel bleef staan. Hij draaide zich om, schudde zijn vuist naar de heks en schreeuwde: ‘Ik wou, dat je wegwaaide! Heel ver weg!’

‘Brutaal stekelbeest!’ krijste de heks. ‘Hoe durf je! Ik verander je in een...’

HOEI!!!

Daar kwam zo’n harde windvlaag, dat de egel niet meer kon blijven staan. Hij werd omvergeblazen, rolde over de grond en kwam tot stilstand tegen een

struik. Duizelig keek hij om zich heen. Daar stonden de haas en de uil. Ze hielden zich vast aan een boom en keken met grote ogen naar de lucht. De egel keek ook omhoog. Er was niets te zien.

Waar was de boze heks ineens gebleven?

De egel haalde zijn schouders op. 'Zeker naar huis om te eten.' Hij krabbelde overeind. 'Zagen jullie me vallen?'

'De heks is weggewaaid,' zei de haas ontdaan.

'Ik werd zo, patsboem, tegen de grond geblazen,' zei de egel.

'Waar zou ze nu zijn?' vroeg de uil ongerust.

‘Heel!’ schreeuwde de egel. ‘Ik had wel iets kunnen breken! Ik had wel dood kunnen zijn!’

‘We moeten haar zoeken,’ zei de haas. ‘Gaan jullie mee?’

‘Ik niet,’ zei de egel kwaad. ‘Ik ga naar huis. Ik heb rust nodig, na alles wat ik heb meegemaakt.’

‘Maar het is jouw schuld,’ zei de uil verwijtend.

‘Mijn schuld? Haar eigen schuld! Wie gaat er nou op een bezem zitten als het stormt?’

‘Jij wou, dat ze wegwaaide.’

De egel verbleekte. ‘Maar... maar... ik deed niks. Dat was de wind...’

‘Misschien is ze ergens neergestort. Misschien is ze gewond.’

‘Komen jullie nou nog?’ vroeg de haas ongeduldig.

De uil draaide zich om en liep achter de haas aan.

De egel keek ze na. ‘Ik had ook gewond kunnen zijn,’ mopperde hij. ‘Maar dat kan niemand iets schelen.’ Hij zuchtte diep, toen liep hij op een drafje achter de anderen aan.

‘Het waait gelukkig niet meer zo hard,’ zei de haas.

‘We moeten die kant op, daar werd ze heen geblazen.’

‘Ik ga wel even kijken,’ zei de uil en hij wilde wegvliegen.

De haas hield hem tegen. ‘Ik ga wel even kijken. Anders waai jij ook nog weg. Eén is al erg genoeg.’

‘Twéé is al erg genoeg,’ zei de egel.

De haas rende naar het heuveltje, waarachter ze geschild hadden. Hij rende naar boven, hield een hand boven zijn ogen en tuurde in de verte.

‘Ik zie haar!’ riep hij. ‘Ze zit in een omgewaaide boom. Kom mee!’

Ze moesten een heel eind lopen, maar eindelijk kwamen ze bij een grote boom, die dwars over het pad lag. De heks zat bleek in de takken.

‘We komen u redden!’ riep de haas. ‘Heeft u zich pijn gedaan?’

‘Nee,’ zei de heks beverig. ‘Ik kwam precies in de takken terecht. Maar mijn jurk zit vast.’

Voorzichtig maakten de dieren de heks los uit de takken.

‘Ziezo,’ zei de haas. ‘Dat is gelukkig goed afgelopen. We brengen u wel even thuis.’

‘Mijn bezem,’ mompelde de heks. ‘Waar is mijn bezem gebleven?’

‘Daar ligt hij,’ wees de uil. ‘Wij dragen hem wel.’

‘Nee, geef maar hier. Dan kan ik er op leunen.’

Met haar bezem als wandelstok schuifelde de heks naar huis. De haas en de uil liepen naast haar en vertelden, hoe ongerust ze waren geweest. De egel kwam met een somber gezicht achteraan.

‘Ik ben ook gevallen,’ pruttelde hij. ‘Patsboem tegen de grond. Maar aan mij denkt niemand.’

Toen ze bij het hutje van de heks aankwamen, keek

de haas om. ‘Ga je mee? We gaan chocolademelk drinken bij de heks.’

De egel knikte en liep mee naar binnen.

De uil bracht de heks naar haar stoel. ‘Gaat u maar rustig zitten. Wij zorgen wel voor de chocolademelk.’

‘Ik ga ook rustig zitten,’ zei de egel. ‘Ik ben helemaal in de war en ik heb overal blauwe plekken.’

‘Hoe komt dat?’ vroeg de heks.

‘Ik ben gevallen,’ zei de egel met een klein stemmetje. ‘De wind ging van hoei! en toen werd ik pats-boem omvergeblazen.’

‘Arme egel,’ zei de heks. ‘Kom maar, ik heb wel een kruidendrankje voor je, tegen de schrik.’

‘Neenee, laat maar,’ zei de egel gauw. ‘Het gaat al weer een beetje beter.’

De haas knipoogde. ‘De egel kan wel tegen een stootje,’ zei hij. ‘Hij is heel flink.’

‘Hij klaagt nooit,’ zei de uil. ‘Nooit!’

De egel knikte trots.

‘Hier is chocolademelk,’ zei de haas. ‘Dat is ook goed tegen de schrik.’

Met zijn ogen dicht dronk de egel zijn chocolademelk. Toen likte hij zijn lippen af, glimlachte naar de heks en zei: ‘Ik meende het niet, hoor, wat ik zei, vanmorgen.’

De heks keek hem onderzoekend aan. ‘Wat zei je ook weer, vanmorgen?’

De haas gaf de egel een stomp en zei luid: ‘Zo te horen, is de wind helemaal gaan liggen.’

De uil plukte zenuwachtig aan het tafelkleed. ‘Wat zei je ook weer?’

‘Dat, dat ik wou, dat je wegwaaide...’ stotterde de egel.

‘Dat is waar ook!’ krijste de heks. ‘Dat was ik helemaal vergeten. Brutaal beest dat je bent! Ik verander je in een borstelrups!’

Ze sprong overeind.

De egel holde naar de deur en verdween zo snel hij kon naar buiten. De heks wilde hem achterna, maar de haas hield haar tegen.

‘Wij moesten ook maar eens gaan,’ zei hij.

‘Bedankt voor de chocolademelk,’ zei de uil beleefd.

En weg waren ze, het bos in.

Op de open plek, midden in het bos, bleven ze staan.

‘Oeioeioei!’ hoorden ze in de verte.

‘Wat gaat ze weer tekeer,’ zei de uil hoofdschuddend.

De haas glimlachte. ‘Ze heeft gelukkig niets aan haar valpartij overgehouden,’ zei hij.

De haas maakt een tekening

De haas had zijn schetsboek onder zijn arm, zijn potloden in zijn hand, en hij keek aandachtig om zich heen.

Wat zou hij eens gaan tekenen?

Daar! Twee gele vlinders fladderden achter elkaar aan.

‘Dat wordt een mooie tekening,’ mompelde de haas. Hij ging zitten en sloeg zijn schetsboek open.

Maar de vlinders fladderden omhoog en omlaag en opzij en weer omhoog,

‘Hee!’ riep de haas. ‘Kunnen jullie heel eventjes op dezelfde plaats blijven? Heel eventjes maar.’

De vlinders hoorden hem niet eens. Ze fladderden hoger en hoger en weg waren ze.

De haas zuchtte. Hij sloeg zijn schetsboek dicht en stond op.

Een eindje verderop waren zes konijnenkinderen aan het springen en aan het duikelen. De haas begon snel te schetsen, maar toen schudde hij zijn hoofd.

‘Zo snel kan ik niet tekenen,’ mopperde hij.

De konijnenkinderen kwamen duwend en springend om hem heen staan.

‘Wat doe je?’

‘Wat wordt dat?’

‘Mogen wij ook?’

‘Ik maak een tekening van jullie,’ legde de haas uit. De konijnenkinderen keken elkaar aan en begonnen te giechelen.

‘Het lijkt helemaal niet!’ riep de brutaalste. ‘Het zijn alleen maar een paar krassen.’

‘Dat komt, omdat jullie te veel bewegen,’ zei de haas streng. ‘Ga nou eens rustig zitten. Zo ja. En blijf even rustig zitten, dan kan ik een mooie tekening maken.’

De konijnenkinderen bleven heel even rustig zitten.